

1

Mac McCullum overzag de omgeving van Petra met een sterke verrekijker. Rayford had er nu onderhand moeten zijn.

Mac zag op zijn horloge dat het één uur 's middags was, Carpathia Tijd. Het moest meer dan 38 graden Celsius zijn. Zweet droop langs zijn hals uit het grijsachtig rode haar dat onder zijn pet uit piekte, en doordrenkte zijn shirt. Mac bespeurde geen zuchtje wind en vroeg zich af hoe zijn sproetige, verweerde gezicht er over een paar dagen uit zou zien.

Zonder zijn ogen van de lenzen af te wenden, pakte Mac zijn telefoon en toetste het nummer van Chang Wong in het computercentrum in. 'Waar is Ray?'

'Dat wilde ik net aan jou vragen,' zei Chang. 'Hij is hier drie kwartier geleden vertrokken en niemand heeft hem meer gezien.'

'Wat horen we van Buck?'

Mac merkte de aarzeling op. 'Geen nieuws.'

'Sinds wanneer?'

'Eh, Rayford heeft hem aan het eind van de ochtend gesproken.'

'En?'

Weer een korte pauze. 'Niets bijzonders.'

'Wat zeg je nou eigenlijk, Chang?'

'Niets.'

'Dat merk ik. Wat is er aan de hand?'

'Niets dat niet verholpen kan worden met een beetje -'

'Geen kletspraatjes, maat.' Mac bleef de rotsachtige helling afspeuren, ondanks zijn jaren en zijn ervaring voelde hij zijn hartslag versnellen. 'Als je het me niet vertelt, dan zal ik hem zelf wel bellen.'

'Buck?'

'Tja, wie anders?'

'Heb ik geprobeerd. Mijn sensor zegt dat zijn telefoon onbruikbaar is.'

'Staat hij uit?'

'Niet waarschijnlijk, Mac.'

'Nee, dat zal wel. Een storing? Beschadiging?'

‘Ik hoop het eerste.’
‘Werk het gps dan ten minste?’
‘Nee.’

Chaim Rosenzweig had niet geslapen en na twee lichte maaltijden van manna verwachtte hij vermoeidheid te voelen. Maar nee. Voor zover hij het kon berekenen, was dit de grote dag. Hij voelde zich vol verwachting, in zijn hoofd en in zijn hart. Zijn gedachten maalden en zijn hart hunkerde naar de grootste gebeurtenis in de geschiedenis van de kosmos.

De zes ouderlingen en raadgevers van de oude man zaten diep in het stenen kamp van Petra bij hem. Eleazar Tiberias, een grote kleerkast van een man, stelde dat de meer dan een miljoen pelgrims onder hun hoede ‘kennelijk net zo rusteloos zijn als wij. Is er niets wat we ze kunnen vertellen?’

‘Ik heb een activiteit in gedachten,’ zei Chaim. ‘Maar wat zou je me willen laten zeggen?’

‘Voor mij is dit allemaal nieuwer dan voor u, rabbijn, maar –’

‘Alsjeblieft,’ zei Chaim, een hand opstekend. ‘Bewaar die titel voor doctor Ben-Juda. Ik ben maar een leerling, die dit overkomen –’

‘– niettemin voel ik dat de bevolking net zo graag als ik het exacte moment wil weten van de terugkeer van de Messias. Ik bedoel, als het zeven jaar vanaf de ondertekening van het verdrag tussen de antichrist en Israël is, zoals doctor Ben-Juda en u ons zo vaak hebben voorgehouden, betekent dat dan op de minuut af? Ik herinner me dat de ondertekening rond vier uur ’s middags plaatsvond, Israëliische tijd, vandaag precies zeven jaar geleden.’

Chaim glimlachte. ‘Ik heb geen idee. Wat ik wel weet is dit: God heeft Zijn eigen tijdrekening. Geloof ik dat de Messias vandaag zal terugkeren? Ja. Vind ik het een probleem als Hij pas morgen verschijnt? Nee. Mijn geloof zal niet geschokt zijn. Maar ik verwacht Hem spoedig.’

‘En die activiteit waar u het over had?’

‘Ja, iets om de gedachten van de mensen mee bezig te houden terwijl we wachten. Ik heb een opname gevonden van een dramatische preek van voor de eeuwwisseling door een Afro-Amerikaanse

dominee, die natuurlijk allang in de hemel is. Ik stel voor dat we de mensen bij elkaar roepen en hem laten zien.'

'Misschien komt Jezus wel onder het kijken,' zei een ouderling.

'Des te beter.'

'Er zijn nog altijd ongelovigen onder ons,' zei Eleazar.

Chaim schudde zijn hoofd. 'Ik moet toegeven dat me dat verwart en stoort, maar het vervult ook de profetie. Er zijn mensen die de veiligheid van Petra genieten, zelfs velen die geloven dat Jezus de meest invloedrijke persoon was die ooit geleefd heeft, en die toch hun vertrouwen niet op Hem hebben gesteld. Ze erkennen Hem niet als de langverwachte Messias, en ze hebben Hem niet erkend als hun Verlosser. Deze preek is ook evangeliserend. Misschien zullen veel twijfelaars alsnog tot geloof komen voordat de Messias verschijnt.'

'Beter dan wachten tot de gebeurtenis zelf,' zei iemand.

'Roep de mensen bij elkaar voor een vertoning om twee uur,' zei Chaim. Hij stond op. 'En laten we afsluiten met gebed.'

'Neem me niet kwalijk,' zei Eleazar, 'maar voelt u de afwezigheid van doctor Ben-Juda even scherp als ik?'

'Meer dan je weet, Eleazar. Laten we op dit moment voor hem bidden en ik zal hem over een paar minuten opbellen. Ik wil graag zijn groeten overbrengen aan de mensen en horen wat er in Jeruzalem gaande is.'

Macs verrekijker trof kleurige, metaalachtige stukjes die glinsterden in de zon, misschien anderhalve kilometer vanaf zijn positie.

O, nee.

Een rode brandstoftank en een band leken erg veel op onderdelen van Rayfords terreinwagentje. Mac probeerde zijn handen stabiel te houden terwijl hij in een wijde boog speurde naar sporen van zijn vriend. Het leek alsof de ATV geraakt was door een raket of door een val aan stukken geslagen was. Misschien, dacht hij, was het een goed teken dat er geen spoor van Rayford in de buurt te zien was.

Mac belde Chang weer. 'Sorry dat ik zo lastig ben,' zei hij, 'maar wat zei je sensor over Rays telefoon?'

'Ik was al bang dat je dat zou vragen. Die is ook onbruikbaar, maar

het gps werkt nog. Ik zie op het scherm dat hij diep in een nauwe spleet ligt, bijna veertienhonderd meter beneden je.'

'Ik ga erheen.'

'Wacht even, Mac.'

'Wat?'

'Ik heb een camera die richting op staan, maar er is geen ruimte voor een mens.'

'Kun je de telefoon zien?'

'Nee, maar ik weet dat hij er is. Het is het enige wat het kan zijn. De opening is te nauw voor iets anders.'

'Dus je hebt zijn ATV ook gezien?'

'Ik ben aan het zoeken.'

'Nou, ik heb hem wel gezien. Als die telefoon ten zuiden van mij ligt, zoek dan zo'n twintig graden naar het oosten.'

'Wacht even... ik zie 'm.'

'Maar geen spoor van Ray, Chang. Ik ga hem zoeken.'

'Mac? Kun je niet iemand anders sturen?'

'Waarom? Ik zit hier toch maar duimen te draaien. Grote Hond 1 heeft de troepen onder controle.'

'Ik had eerlijk gezegd liever dat je naar Jeruzalem zou gaan.'

'Ga je me nog vertellen wat er aan de hand is?'

'Kom maar naar me toe, Mac. Ik wilde het vertrouwen van captain Steele niet beschamen, maar ik vind dat jij – en doctor Rosenzweig – het moeten weten.'

Mac arriveerde een paar minuten over half twee 's middags in het computercentrum, diep in de ingewanden van Petra. Chaim stond op om hem te begroeten. Chang wierp hem een snelle blik toe, maar keerde zich meteen weer om naar zijn talrijke schermen. Eindelijk maakte hij zich los en met z'n drieën gingen ze zitten, ver van de nieuwsgierige oren van anderen. Maar het ontging Mac niet dat veel technici en anderen geregeld verstolen blikken in hun richting wierpen.

'Er is geen tactvolle manier om dit te zeggen,' begon Chang. 'Captain Steele heeft Naomi en mij vanmorgen verteld dat hij van meneer Williams had gehoord dat doctor Ben-Juda is gedood tijdens de gevechten in Jeruzalem.'

Mac verstijfde. Chaim begroef zijn gezicht in zijn handen. 'Ik hoop dat hij niet erg geleden heeft,' zei de oude man.

‘Nu captain Steele vermist wordt en –’

‘Wat? Hij ook?’ vroeg Chaim. ‘En ik kan Cameron niet bereiken via de telefoon...’

‘– vond ik dat u het moest weten. Ik bedoel, misschien is dit morgen om deze tijd allemaal een achterhaalde zaak...’

‘Misschien al om vier uur vanmiddag,’ zei Chaim. ‘De vraag is nu wat we moeten zeggen, wat we moeten doen.’

‘We kunnen niets doen,’ zei Mac. ‘Ik heb Abdullah Smith op weg gestuurd om Ray te zoeken. Chang hier vindt dat ik naar Jeruzalem moet gaan.’

Chaim keek zichtbaar verrast op.

‘Ja,’ zei Chang. ‘Zo te zien aan wat er over is van zijn voertuig en zijn telefoon, is de kans groot dat Abdullah alleen de stoffelijke resten van captain Steele vindt. Het spijt me dat ik het zo bot zeg.’

‘Maar nu een vlucht naar Jeruzalem?’ zei Chaim. ‘Alleen om te zien of Cameron –’

‘Dat is wat ik zou willen, als het om mij ging,’ zei Mac. ‘Ik weet wel dat hij dood kan zijn, en hoe dan ook, Jezus komt, maar nu TSION er niet meer is, haal ik Buck net zo lief daarvandaan om bij ons te zijn.’

‘Al was het maar voor een uurtje,’ zei Chaim, meer als opmerking dan als vraag.

‘Net wat ik zeg, dat is wat ik zou willen.’

‘En wat zeggen we tegen de mensen?’ vroeg Chaim.

Een paar minuten later was Mac in het verblijf van Gus Zuckerman. Hij bracht de jongeman op de hoogte van zijn plannen. ‘En nu komt het moeilijkste, Zeke. Ik wil over tien minuten vertrekken.’

‘Mogen het er twintig zijn?’

‘Vijftien.’

‘Afgesproken.’

‘Wat heb je zoal, Z?’ vroeg Mac, terwijl de vervalser een archief-lade openrukte, haastig bladerde in verschillende mappen en er een opensloeg op zijn bureau.

‘Je nieuwe identiteit,’ zei Zeke. Hij liep naar een kast die hij met een zwaar gebaar openmaakte. Er hingen zo’n twintig zwarte uniformen van het Verenigde Leger van de Wereldwijde Gemeenschap, van helmen met getinte oogbeschermers tot kuithoge laarzen. ‘Zoek er maar eentje dat past terwijl ik je documenten invul. Vergeet de

handschoenen niet. Niemand controleert meer op het merkteken van trouw, maar voor alle zekerheid...

‘Hoe doe je dit, Z?’ vroeg Mac, tussen de uniformen zoekend naar zijn maat.

‘Met heel veel hulp. De jongens van Sebastian hebben er een paar van gedood, en ik heb een kleine ploeg die hun spullen ophaalt, papieren, kleren en zo.’

‘Wapens?’

‘Tuurlijk.’

Toen Mac verscheen in een perfect passend uniform, zat Zeke een soort brouwsel te mengen.

‘Je ziet er goed uit, Mac,’ zei hij. ‘Het probleem is dat je zwart moet wezen.’

‘En krijg je dat in een paar minuten voor elkaar?’

‘Als je meewerkt.’

‘Je zegt het maar.’

Mac zette zijn helm af en trok zijn jasje, overhemd en handschoenen uit. Zeke verfde hem met het mengsel donkerbruin vanaf zijn schouders tot zijn haarlijn. ‘Die helm moet je ophouden, want ik heb geen tijd om je haar authentiek te maken.’

‘Gesnopen.’

‘En laten we voor alle zekerheid je handen doen.’ Zeke verfde Macs huid vanaf het midden van zijn onderarm tot zijn vingertoppen. ‘Dit moet in twee-en-een-halve minuut droog zijn. Dan gauw een foto en je bent op weg. Doe de groeten aan Buck en Tsion.’

Mac aarzelde. ‘Reken maar. Zeke, je bent een genie.’ De jongeman snoof. ‘Ik doe wat ik kan.’

Mac rende naar een helikopter terwijl hij Abdullah Smith belde.

‘Nog niks, Mac. Ik laat het je wel horen als ik iets ontdek.’ Terwijl Mac steeg, zag hij uit alle hoeken van Petra de menigten naar de centrale ontmoetingsplaats samenstromen.

Chaim schrok van de stemming die in de menigte heerste. Het was de grootste verzameling die hij in Petra ooit bij elkaar had gezien, en de mensen waren lawaaierig, in beslag genomen en druk. Hij hoorde zenuwachtig lachen en zag dat veel mensen elkaar omhelsden. Als er

één of twee naar de lucht keken, dan deden soms honderden, duizenden mensen hetzelfde.

‘Mijn geliefde broeders en zusters in de Messias,’ begon hij, ‘evenals de zoekenden en de twijfelaars onder ons. Probeer alstublieft een ogenblik tot rust te komen. Alstublieft! Ik weet dat we allemaal de op handen zijnde terugkeer van onze Heer en Heiland verwachten, en ik kan geen groter voorrecht bedenken dan dat Hij op ditzelfde ogenblik zou verschijnen. Maar –’

Hij werd onderbroken door een donderend applaus en gejuich.

Chaim gebaarde dat ze moesten gaan zitten. ‘Ik deel jullie enthousiasme! En hoewel ik weet dat jullie nergens anders meer aan kunnen denken totdat Hij komt, dacht ik dat het waardevol kon zijn om ons vanmiddag specifiek op Hem te concentreren. Ik weet dat er nog steeds velen onder ons zijn die wachten met hun beslissing over Hem totdat Hij verschijnt. Beschouw dit als mijn laatste noodsprong om jullie ervan te overtuigen dat je niet moet wachten. Wij weten niet wat ons op dat moment kan overkomen, of God spotters en weigeraars nog toestaat van gedachten te veranderen. Bid dat Hij jullie harten niet zal verharderen wegens jullie opstandigheid en ongeloof. Er is stellig meer dan genoeg bewijs geweest om de waarheid van Zijn plan te openbaren.

Denk terwijl we hier zitten te wachten eens na over de gedachten van een groot prediker van tientallen jaren geleden. Zijn naam was doctor Shadrach Meshac Lockridge, en zijn boodschap draagt de titel: *Mijn Koning is...*’

Chaim gaf een teken dat de opname moest worden gestart, en het beeld werd geprojecteerd op twee metershoge witte muren van gladde steen, zodat allen het konden zien. Het geluidssysteem droeg tot alle uiteinden van de zittende massa.

Lockridge bleek enthousiast en donderend te spreken, zijn eigen cadans van kreten en grauwen onderbrekend met gefluister en brede glimlachen. De opname begon bijna aan het eind van zijn preek en hij begon net op stoom te komen.

De Bijbel zegt dat mijn Koning een zeventvoudig koning is. Hij is de Koning der joden; dat is een raciale koning. Hij is de Koning van Israël; dat is een nationale koning. Hij is de Koning van rechtvaardigheid. Hij is de Koning der eeuwen. Hij is de Koning van de hemel. Hij is de

Koning van de glorie. Hij is de Koning der koningen. En bovendien is Hij de Heer der Heren. Dat is mijn Koning. En ik vraag mij af kent u Hem?

Honderdduizenden applaudisseerden en velen stonden op, maar gingen weer zitten toen Lockridge vervolgde:

David zei: 'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk Zijner handen.' Mijn Koning is een soeverein koning. Zijn onbeperkte liefde is met geen maat te meten. Geen verziende telescoop kan de kustlijn zichtbaar maken van Zijn oeverloze zorg. Geen grens kan Hem verhinderen Zijn zegeningen uit te storten. Hij is gedurig sterk. Hij is volkomen oprecht. Hij is eeuwig standvastig. Hij is onsterfelijk vriendelijk. Hij is onbegrensd machtig. Hij is genadig zonder oordeel. Kent u Hem?

Velen schreeuwden instemmend.

Hij is het grootste fenomeen dat ooit de horizon van deze wereld heeft gekruist. Hij is Gods Zoon. Hij is de Redder van zondaren. Hij is het middelpunt van de beschaving. Hij staat op eenzame hoogte. Hij is eerlijk en Hij is uniek. Hij is zonder weerga. Hij is ongekend.

Hij is de meest verheven idee in de literatuur. Hij is de hoogste persoonlijkheid in de filosofie. Hij is het ultieme probleem in de hogere kritiek. Hij is de fundamentele doctrine van de ware theologie. Hij is de kern, de noodzaak voor spirituele godsdienst. Hij is het wonder der eeuwen. Ja, dat is Hij. Hij is het superlatief van al het goede dat u Hem noemen wilt. Hij is de enige die gekwalificeerd is om alles vervullend te zijn. Ik vraag u: kent u Hem?

Terwijl de dominee doorsprak, stonden steeds meer luisteraars op, sommigen hieven hun handen, anderen riepen hun instemming en weer anderen knikten.

Hij geeft de zwakken kracht. Hij is er voor de geplaagden en de beproefden. Hij leeft mee en Hij redt. Hij versterkt en verkwikt. Hij behoedt en Hij leidt. Hij heelt de zieken. Hij reinigt de melaatsen. Hij vergeeft de zondaar. Hij scheldt schulden kwijt. Hij verlost de gevan-

genen. Hij verdedigt de zwakken. Hij zegent de jongeren. Hij dient de ongelukkigen. Hij zorgt voor de bejaarden. Hij beloont de ijverigen. En hij siert de zachtmoedige. Ik vraag u: kent u Hem? Wel, dit is mijn Koning. Hij is de sleutel tot alle kennis. Hij is de bron van wijsheid. Hij is de deur tot verlossing. Hij is het pad van vrede. Hij is de weg van rechtvaardigheid. Hij is de laan van heiligheid. Hij is de poort van glorie. Kent u Hem?

Wel, Zijn zorg is veelvuldig. Zijn belofte staat vast. Zijn leven is niet te evenaren. Zijn goedheid is zonder paal of perk. Zijn genade is eeuwigdurend. Zijn liefde verandert nooit. Zijn woord is genoeg. Zijn genade volstaat. Zijn regering is rechtvaardig. Zijn juk is zacht en Zijn last is licht. Ik wilde dat ik Hem voor u kon beschrijven.

Dat bracht daverend gelach teweeg en nog meer applaus. Zijn oorspronkelijke publiek had hetzelfde gedaan en Lockridge had even gewacht tot het wegstierf voordat hij verderging.

Hij is onbeschrijflijk. Hij is onbegrijpelijk. Hij is onoverwinnelijk. Hij is omweerstaanbaar. Je kunt Hem niet uit je gedachten zetten. Je kunt niet aan Hem ontkomen. Je kunt Hem niet overleven en je kunt niet zonder Hem leven. De Farizeeërs konden Hem niet uitstaan, maar ze ontdekten dat ze Hem niet konden tegenhouden. Pilatus vond geen schuld in Hem. Herodes kon Hem niet doden. De dood kon Hem niet aan en het graf kon Hem niet vasthouden. Dat is mijn Koning!

Iedereen was nu opgestaan en ze hieven hun handen, velen klaptten en schreeuwden, sommigen dansten.

En van U is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, voor eeuwig en eeuwig en eeuwig! Hoelang is dat? En eeuwig en eeuwig! En als jullie klaar zijn met al die eeuwigs, dan amen! Goede God Almachtig! Amen!

Tegen de tijd dat Mac de rotsachtige heuvels van Judea in het zicht kreeg, waar Jeruzalem lag te roken in de vroege middagzon, begon hij eraan te wanhopen of hij Buck ooit zou vinden. Als alles in orde

was met hem, zou hij dan niet even een telefoon geleend hebben om zich te melden? Het laatste nieuws van Chang was dat Buck vanuit de Oude Stad de dood van Tsion had gemeld aan Rayford.

Hoewel de kolossale legers van de wereld – nu samengesmolten tot Carpathia's Verenigde Leger van de Wereldwijde Gemeenschap – zich door de vele miljoenen uitstrekten van het noorden van Jeruzalem tot Edom, was het vanuit de lucht duidelijk dat het huidige offensief zich concentreerde op de Oude Stad.

Mac zocht een plek om te landen. Hij moest zich voordoen als WG-officier met een opdracht en te voet rechtstreeks naar de Oude Stad lopen, alsof hij wist wat hij deed. In feite had hij geen flauw idee. De Oude Stad was maar vijfhonderd meter in het vierkant. En als hij Buck levend vond, wat moest hij dan doen? Hem arresteren en met geweld in de helikopter proppen? De kans om Buck dood of levend te vinden, stelde Mac vast, was net zo groot als een stukje droge grond te vinden in de bayou van Louisiana.

Zijn telefoon ging over en Mac zag dat het Chang was.

'Geef me goed nieuws,' zei hij.

'Zoals?'

'Zoals dat Bucks telefoon ineens laat zien waar hij zit.'

'Was het maar zo'n feest. Maar ik heb wel iets. Carpathia gaat door het lint over de verwoesting van Nieuw Babylon, en hij wordt vanuit de hele wereld onder druk gezet.'

'Druk?'

'Iedereen die vertrouwd is op Nieuw Babylon rouwt om het verlies. Ik pik overal vandaan televisieverslagen op van leiders, diplomaten, zakenlui, noem maar op, die letterlijk janken en treuren om wat er geworden is van Nieuw Babylon en hun eigen belangen. Sommigen plegen pal voor de camera zelfmoord.'

'Geen sprake van dat de WG dat uitzendt.'

'Nee, die niet, maar ondergetekende heeft zo zijn foefjes.'

'Goed gedaan, Chang, maar wat helpt me dat om Buck te vinden?'

'Je vindt Buck niet, Mac.'

'Hoe weet je dat zo zeker?'

'Ik constateer gewoon wat duidelijk is.'

'Je bent kleingelovig.'

'Sorry. Maar ik dacht dat je, nu je daar toch undercover bent, wel zou willen weten waar Carpathia zit.'

‘Het zal me een zorg zijn waar hij zit. Ik ben hier om Buck te vinden.’

‘Goed dan.’

‘Maar gewoon even voor de lol, waar is hij? Het laatste wat ik gehoord heb, is dat hij voor de Herodespoort door een megafoon praatte. Daar was hij heen gegaan vanuit zijn bunker bij het Meer van Galilea. Tenzij ze alleen zijn stem uitzonden.’

‘Nee, het was hem inderdaad. Hij heeft zijn hele commandopost naar de Oude Stad verplaatst.’

‘Onmogelijk. Ik kijk er op dit moment recht op neer en het wemelt er van de –’

‘Dat dacht ik ook totdat ik hoorde waar. Ondergronds.’

‘Je bedoelt toch niet –’

‘De Stallen van Salomo.’

‘Hoe kom ik daarin?’

‘Volg maar iemand. Hij heeft er een heel regiment zitten en ik heb je nieuwe naam op de lijst gezet.’

‘Dat was misschien een beetje onvoorzichtig, Chang.’

‘Waarom?’

‘Stel dat ik niet ga, er wordt ontdekt dat ik afwezig ben en iemand ziet me ergens anders?’

‘Tja, dat is een mogelijkheid. Zeg dan maar dat je onderweg bent.’

‘En als ik dat niet ben? Ik bedoel, ik zou graag je ogen en oren zijn hier, Chang, maar Buck is mijn prioriteit. En wat we al dan niet over Carpathia weten, maakt nu toch geen fluit meer uit. Wat gaat gebeuren, gaat gebeuren. Kun je me van die lijst af halen?’

‘Niet zonder je verdacht te maken. Sorry, Mac. Ik dacht dat ik het juiste –’

‘Zit er maar niet over in. Morgen doet het er niets meer toe, hè?’

Mac zag WG-activiteit en andere heli's die landden op het Graf van de Profeten, ten zuiden van de Olijfberg, ten oosten van de Oude Stad. Hele rijen jeeps laadden vlug de uitgestroomde manschappen weer in en raceten naar het conflict. Zo gauw Mac om ongeveer kwart voor drie uit zijn heli stapte, verwees een agent die het verkeer regelde, hem naar een gepantserde troepentransportwagen. Mac saludeerde en jogde in de aangewezen richting. Hij voegde zich bij een tiental andere, soortgelijk geklede soldaten die slechts met samengeknepen lippen naar elkaar knikten en in doodse stilte verder reden.

De optocht reed in noordelijke richting over de Jericho-weg en draaide voor het Rockefeller-museum de Suleimanstraat op naar het westen. ‘Gaan we naar de Herodespoort?’ vroeg iemand.

‘Is die open?’ vroeg een ander.

‘Damascuspoort,’ zei de chauffeur.

Toen ze de Herodespoort passeerden, drukte Mac zich samen met de anderen tegen de ramen aan de zuidkant van het voertuig. Op een of andere manier hield het verzet de poort nog steeds.

‘Als u aan de Potentaat bent toegewezen,’ zei de chauffeur, ‘volg me dan naar de ingang van de stallen. Alle anderen gaan naar het strijdtoneel bij het Klooster van de Geseling. Als we genoeg manschappen hebben, vallen we de rebellen van achteren aan en meppen ze de Herodespoort uit.’

Mac voelde zich zwellen van trots om wat Tsion en Buck kennerlijk voor elkaar hadden gekregen voordat de rabbijn gedood werd. Als ze bij de Herodespoort waren, hadden ze meegeholpen die positie te behouden tegen een overweldigende meerderheid. En geen van beiden had gevechtstraining gehad.

Mac nam aan dat Buck het met hem eens zou zijn dat Tsion niet zou willen dat zijn lichaam uit de Oude Stad werd gehaald. Hij hoopte alleen dat Buck een passende plek voor de rabbijn had gevonden. Lichamen werden in de strijd vertrapt tot ze onherkenbaar waren. Dat deed er morgen ook niet meer toe, maar Mac wist dat Buck en hij er hetzelfde over dachten.

Mac moest vechten tegen zijn angst. Er was geen sprake van dat Buck hen zo lang in spanning zou laten zitten. Hij had vast een manier gevonden om zich te melden, als hij in leven was. Mac belde Chang.

‘En?’

‘Niets.’

‘Dit gaat niet lukken, hè?’

‘Wat wil je horen, Mac?’

‘Dat weet je best.’

‘Ik doe niet meer alsof, Mac, dat is een gepasseerd station.’

‘Dat waardeer ik. Misschien moest ik mijn opdracht maar voortzetten.’

‘Naar het kamp?’

‘Ja. Ik weet dat ik me moet laten nakijken, maar ik zou dolgraag bij die ouwe Nicolaas wezen als Jezus komt.’

Chang voelde Naomi's sterke vingers aan weerskanten van zijn hals.

'Je bent gespannen,' zei ze.

'Jij niet?' vroeg hij.

'Relax, mijn lief. De Messias komt.'

Chang kon zijn ogen niet van de schermen afhouden. 'Voor die tijd wil ik liever niemand meer verliezen. Hoe ik mezelf ook voorhoud dat ze maar een klein poosje dood zullen zijn, het lijkt nu allemaal zo zinloos. Ik wil niet dat iemand gewond raakt, laat staan moet lijden en sterven. Het was mijn idee dat Mac daarheen zou gaan.'

'Maar hij liet het zich geen twee keer zeggen, hè?'

'Wist ik wel. Ik wilde dat ik had kunnen gaan.'

'Je weet dat het hier niet kan functioneren zonder jou —'

'Houd op, Naomi.'

'Je weet dat het waar is.'

'Maar toch. Ik heb hem erheen gestuurd voor mijn eigen indirecte opwinding. Er is geen sprake van dat hij Buck vindt, en anders is Buck dood. En wat moet Mac dan doen? Als hij ontdekt wordt, is het gebeurd met hem. En waarvoor? Hij zou hier met alle anderen kunnen wachten op de wederkomst.'

Naomi trok een stoel naast Chang en ging zitten. 'Wat hoor je van Abdullah?'

Chang zuchtte. 'Ook dat is verspilde tijd en mankracht gebleken. Tot nu toe heeft hij nog niets gevonden. Captain Steele is weggevaagd door een raket of begraven in het zand.'

'Kan hij zich kruipend in veiligheid gebracht hebben?'

'In die zon is geen veiligheid, Naomi.'

'Dat bedoel ik. Misschien heeft hij beschutting gevonden of heeft hij zelf iets in elkaar geflanst om zich tegen de hitte te beschermen.'

Chang haalde zijn schouders op. 'Dat is het beste scenario, denk ik. Maar zou hij dan niet een of ander teken voor ons achterlaten?'

'Misschien was hij te ernstig gewond of had hij daar gewoon geen middelen voor.'

'Hij zou takken of stenen kunnen gebruiken, of zelfs een kledingstuk.'

'Als hij daartoe in staat was,' zei Naomi.

Ze schrokken allebei op van Changs telefoon.

‘Ja, Abdullah?’

‘Ik ben hem op het spoor. Hij is minstens een tijdje in beweging geweest.’

‘Wat heb je gevonden?’

‘Bloed, ben ik bang.’